

ABSTRAKT

Téma diplomovej práce je otázka identity a akulturácie Chorvátov po opustení rodnej krajiny a príchodu do štátov Južného rohu, venujúc sa štátom v ktorých je chorvátska prítomnosť najväčšia - Argentína a Čile. Cieľom práce bolo zistiť, či si Chorváti zvykli na život na novom kontinente, ktoré boli výzvy s ktorými sa stretávali, či nejakým spôsobom prispeli ku spoločnosti, a ako sa v dnešnej dobe cítia potomkovia chorvátskych imigrantov. Chronologický sa analyzujú fázy emigrovania z oblastí dnešného Chorvátska – od tých prvých, väčšinou jednotlivých sťahovania už v 15.či 16.storočíu do európskych štátov, cez prvé masové emigrácie do zámoria z ekonomických dôvodoch koncom 19.storočia, až ku tým prevažne politickým v prvej polovine 20.storočia. Do nových domovínach priniesli svoju silnú katolícku vieru, zmätené politické názory a neistotu ohľadom svojej identity, ktorá sa menila v súlade s politickým prúdmi v ich materskej zeme. Napriek veľkej vzdialenosti, veľmi odlišnom jazyku, iným tradíciám a zvykov, Chorváti sa v Argentína a Čile postupne prispôbovali a od prvých emigráciách do dnešnej doby prešli takmer všetky fázy zvykávania sa na nové životy – od začiatočného marginalizovaní a životoch v tzv. kolóniách, cez adaptáciu a akultúraciu prišli do pomalej asimilácie, ktorá je najviac zrejmá v postupnom miznutí chorvátskeho jazyka. V 21.storočí sú Argentínci a Čilčania s chorvátskymi predkami pyšní na svoj pôvod, a napriek tomu, že väčšina z nich nehovorí po chorvátsky alebo nežila v krajine svojich predkoch, to im neprekáža pridávať sa do spolkov a klubov v ktorých sa oslavuje všetko chorvátske, ako napríklad folklór a tradície, niektoré už v samom Chorvátsku zabudnuté alebo nedodržiavajúce.